

Jeg skal nu efter at have nævnt disse, som det forekommer mig med Hensyn til Spørgsmaalet ret talende, Tal, gaa over til den anden Anke, der er fremkommen, nemlig den, at man har ganske negligeret Esbjerg Havn for dens Eksportforholds Vedkommende og derimod i en urimelig Grad begunstiget Importforholdene. Der findes jo vistnok, som jeg nys antydede, Grund til, at en saadan Anke er fremkommen. Jeg skal i saa Henseende henvisse til de Bilag, der findes vedføjede Betænkningen, og hvori denne Anke har givet sig et synligt og tydeligt Udtryk. Heraf skal jeg særlig fremhæve de Krav til Forbedring af Eksporthavnen, der ere fremkomne fra mest sagkyndig Side, nemlig fra det forenede Dampskibsselskab. Det er dette Selskab, der hidtil overvejende har besørget hele Eksporten og derfor ogsaa ved nøjest og bedst Besked om de Ulemper, som ere forbundne med Benyttelsen af den nuværende Havn. Ved i Bilagene at gennemlæse de Krav, der ere stillede fra dette Selskabs Side, vil man finde to bestemte og eneste Krav — tør jeg sige —, nemlig om en yderligere Uddybning af Eksporthavnen, der i Lovforslaget bestemmes til 3 Fod, til 5 Fod, og om, at Lededæmningen udfor den gamle Havn maatte flyttes, saaledes at der kunde tilvejebringes en haardt tiltrængt bedre og rummeligere Svajepads. Paa dette Punkt vilde jeg gerne sige et Par Ord om, hvorledes Udvalget har stillet sig overfor disse to Krav. Jeg tror at kunne tale paa hele Udvalgets Vegne, naar jeg siger, at man har været tilbøjelig til at gaa til en saadan forøget Uddybning af Eksporthavnen, hvis det kunde lade sig gøre uden en meget bekostelig Omsætning af Bolværkerne, og uden at Eksportforholdene i længere Tid blev særlig vanskeliggjorte. Men man har, i alt Fald gælder dette for Flertallets Vedkommende, troet for Ti den at maatte nøjes med den Uddybning af 3 Fod, som Forslaget bestemmer, og det er ikke blot paa Grund af den forøgede Bekostning, men ogsaa fordi det er et stort Spørgsmaal, om 25 Fod efter nogen Tids Forløb ville være nok. Man skulde snarere tro, at det vilde være rigtigst, naar man endelig kom til en større Uddybning, da at gaa til 28 Fod, hvad man vil kunne gøre, naar Anlæget af den nu projekterede Trafikhavn bliver færdigt. Da vil Eksporten kunne foregaa roligt og ustandset der, medens Bolværkerne omsættes og Molen flyttes og Uddybningen foregaa. Man vil da kunne imødekomme ikke blot de Krav, der nu

ere rejste, men ogsaa dem, der sikkert ville blive stillede, naar nogle faa Aar ere gaaede. Jeg tror derfor, at man ret beset og alle Forhold tagne i Betragtning i Virkeligheden har gjort saa meget for Eksporthavnen, som Forholdene overhovedet gøre det tilraadeligt. Jeg tror, at man langt fra er gaaet Eksporthavnen for nær. Tværtimod, hvis man havde stillet de fulde Fordringer op, vilde Følgen let være bleven, at de 3 Fods Uddybning og den delvise Flytning af Læmolen, som nu foreslaas, ikke vilde være kommen til Stede.

Jeg gaar nu over til at sige et Par Ord om Ledemolens Flytning, det andet Krav, som „Det forenede Dampskibsselskab“ har stillet. Det har hos hele Udvalget fundet et saa villigt Øre, at man endog i flere Møder var ret tilbøjelig til at ind sætte en Bestemmelse i selve Forslaget om, at i alt Fald en Del af denne Mole skulde flyttes, saaledes at der blev en rigeligere Svajepads. Tilbøjeligheden hertil blev i ikke ringe Grad forstærket ved, at den danske Generalkonsul i London mødte i Udvalget og udtalte, at det for den stærkt tiltagende Persontrafik vilde have overordentlig stor Betydning at faa en rigeligere Svajepads, da den indskrænkede Svajepads særlig gik ud over denne Trafik. For selve Eksporten af Landbrugets Varer har Svajepadsens Indskrænkethed langt fra den Betydning. Skibene ligge nemlig alle med Stævnen udefter, der skal ingen Svajning finde Sted, naar de have indladet deres Varer. Men med Hensyn til den Persontrafik, der kommer fra England, og som skal have Forbindelse med de afgaaende Tog her i Landet og deres Tilknytning til Togene i andre Lande, gælder det tidt om Minutter, og der kræver den daarligere Svajepads alt for lang Tid, saaledes at afgaaende Tog forsinkes. Der var derfor i Udvalget en ikke ringe Tilbøjelighed til at imødekomme dette Krav. Man var dog betænkelig ved at sætte en Bestemmelse ind i selve Forslaget, hvad der vilde nødvendiggøre en Tilbagesenden af Forslaget til Folketinget. Paa det nuværende, langt fremrykkede Tidspunkt af Samlingen, hvor der maaske kun er 8—14 Dage tilbage, er et Forslags Vandrang mellem Tingene altid forbunden med Fare, og det kan let resultere i, at det hele løber ud i Sandet. Det kunde saa meget lettere ske, som der i den korte Tid, der er tilbage af Samlingen, foreligger for begge Ting Lovforslag af den største Rækkevidde — om Forsvarssagens Ordning og Den sjæl-